

HOMILIA EN L'ORDENACIÓ DIACONAL D'ABEL TRULLS I NOGUERA

Abel, en la gran festa de la Sagrada Família, quan l'Església ens proposa de contemplar i anunciar la família i la vida, en els inicis de l'Any de la Misericòrdia, reps l'ordenació diaconal. Tu, que sempre has donat importància als signes providencials, tens el goig de rebre, avui, el primer grau de l'orde i de consagrar la teva vida en celibat a Déu nostre Senyor.

Que bonic que tu, quart fill d'una família de sis germans, rebis l'ordenació diaconal en aquesta festivitat. Mentre alguns cercàvem la data moguts per les pròpies agendes, tu anhelaves que coincidís amb el dia que tota l'Església posa la mirada sobre la bellesa de la família cristiana i sobre el tresor inviolable de la vida.

Que bonic també que la teva ordenació diaconal s'esdevingui durant l'Any Sant de la Misericòrdia i així, per sempre, el teu ministeri quedi marcat per la misericòrdia de Déu.

***

Estimats pares, quina ressonància tan particular té avui, per a vosaltres, aquesta pregunta de Jesús a Josep i Maria: "No sabíeu que jo havia d'estar a casa del meu Pare?"

No sabíeu que el quart fill d'aquell primer pomell de la vostra joventut matrimonial hauria d'estar a casa del nostre Pare? No ho sabíeu, quan, de ben petit, ja manifestava aquella virtut de l'obediència que tant el caracteritza. No ho sabíeu, ni us ho imaginàveu, quan l'àvia del Grau deia, en l'escaiença del naixement del vostre sisè fill: una oportunitat més que n'hi hagi un de capellà!

Mentre, tu, Rosa, conservaves en el teu cor tot el que anaves contemplant en ell i en la resta de fills. Mentre ell "creixia en edat i saviesa, i tenia el favor de Déu i dels homes", Déu anava preparant el seu cor per a aquest do que avui es comença a vessar abundantment.

Certament, estimat Abel, des de fa uns anys, vas decidir quedar-te al "temple", assegut entre "els mestres de la llei, escoltant-los i fent-los preguntes". Encara recordo la narració del dia providencial quan el Senyor et va cridar amb claredat. Resta més viu, encara, en el meu cor de pastor, el dia que vas decidir no ajornar més el teu sí. Des d'aleshores has viscut al

nostre seminari i has crescut en edat i saviesa i has experimentat el favor de Déu i dels homes.

Abel, comença aquest moment de gràcia donant moltes gràcies a Déu. Vas néixer en una família bona, de persones senzilles, treballadores, generoses i lliurades completament a tots els fills. Els teus pares, que han cercat imitar la llar de Natzaret, t'han ensenyat a creure en Déu, a acollir-lo en els sagraments, a tractar-lo en la pregària i a imitar-lo per mitjà d'una vida de virtut. Has tingut des de petit un rector i mestre que t'ha fet present la vocació sacerdotal amb tota naturalitat i esperit de servei. T'has trobat catequistes i acompanyants, en la teva adolescència i joventut, que t'han ajudat a desxifrar els signes exteriors i les mocions interiors que Déu anava posant en la teva vida. Jo mateix he estat un dels instruments de darrera hora per ajudar-te a llegir en ells la vocació. És cert, ve de Déu, però s'ha anat revelant en la trama de la teva vida, gràcies al concurs de tot aquest reguitzell de persones que constitueixen el teu univers vital i dels quals avui has de donar gràcies.

Una ordenació diaconal en aquesta festa, malgrat que pugui sorprendre a alguns, no sorprèn els qui et coneixen. Perquè, com ja he dit, la teva família és un exemple del que proposa la doctrina de l'Església sobre la família, la paternitat i la vida. És ben veritat, pertany a una família cristiana que experimenta, enmig del sacrifici quotidià, els favors de Déu i, avui, en aquesta celebració en cull un d'eminent: la vocació sacerdotal d'un dels fills. A mi, germans i germanes, em sembla que aquesta ordenació és una manera ben diàfana de celebrar i anunciar la bellesa i la fecunditat de la família cristiana.

***

La segona lectura de la litúrgia d'avui emmarca, també providencialment, aquesta ordenació en el misteri de la misericòrdia. Segurament aquesta exhortació que sant Pau fa als cristians de Colosses resumeix amb especial precisió les obres de misericòrdia espirituals: “instruiu-vos i encamineu-vos els uns als altres en tota mena de saviesa” –ensenyar el qui no sap, corregir el qui va errat, donar consell a qui ho necessita-; “revestiu-vos de sentiments de compassió entranyable” –consolar els tristos-; “de bondat, d'humilitat, de dolcesa, de paciència”, “suporteu-vos els uns als altres i si algú tingués res contra un altre, perdoneu-vos-ho” –perdonar els qui t'han ofès, suportar amb paciència els qui et molesten-; “moguts per la gràcia de Déu, canteu-li en els vostres cors amb salms, himnes i càntics de l'Esperit” –pregar per vius i difunts.

El motiu del naixement del ministeri diaconal i, per tant, el seu especial adreçament al servei dels pobres ens recorda també les obres de misericòrdia corporals: “tenia fam, i em donàreu menjar; tenia set, i em donàreu beure; era foraster, i em vau acollir; anava despullat, i em vau vestir; estava malalt, i em vau visitar; era a la presó, i vinguéreu a veure’m”.

Sí, estimat Abel, has volgut fer el pas de la teva ordenació diaconal en el marc de l'Any de la Misericòrdia; grava, doncs, en el teu cor, les obres de misericòrdia corporals i espirituals, i viu tota la teva vida ministerial segellat per elles.

És veritat que l'Esperit Sant t'enfortirà per ajudar-me a mi i als preveres en el ministeri de la paraula i de l'altar. Però, sobretot, convé que, configurat a Crist servidor, mogut per la seva caritat, siguis un exemple tan viu i perfecte de la seva misericòrdia que el teu anunci i el teu servei sacramental penetrin en uns cors ben disposats pel teu testimoniatge de vida.

Et tocarà servir la litúrgia i els sagraments: presidir la pregària, administrar el baptisme, assistir al matrimoni i beneir-lo, portar el viàtic als moribunds i presidir les exèquies. Se't demanarà exhortar i educar en la doctrina santa tant els batejats com els que desconeixen Déu. Però, sobretot, estàs cridat a exercir el ministeri de la caritat. De fet, sant Pau arrenca la seva exhortació dient “com a escollits de Déu”. Fixa't, doncs, que la caritat, la misericòrdia que l'Església et confia com a ministeri no és un simple ofici, és l'expressió viva i concreta del misteri de Déu, de la missió de Jesucrist, del servei que va confiar a la seva Església. La caritat que has de viure, per a la qual has estat escollit, són les obres que brollen de la renovació que Jesús produeix en la teva vida, la renovació que et fa “sant i estimat”. La caritat que has de viure neix de revestir-se dels sentiments que anuncia l'apòstol i que es convertiran en obres de misericòrdia quan et trobaràs davant de tants necessitats materials i espirituals.

Així és Abel, l'Església suplica el do de l'Esperit Sant per a tu. Desitja que ell et faci sant i estimat, et revesteixi “de sentiments de compassió entranyable, de bondat, d'humilitat, de dolcesa, de paciència”, de perdó. “Però, per damunt de tot,” revesteix-te “de l'amor, que tot ho lliga i perfecciona”.

***

Has de saber que hauràs d'exercir aquest ministeri guardant el celibat, que és alhora signe i estímul de la caritat pastoral i font peculiar de fecunditat

en el món. Mogut d'un amor sincer a Jesucrist, el Senyor, vivint en aquest estat amb una donació total, et consagraràs a Crist d'una manera nova i excel·lent, t'uniràs a ell amb més facilitats i amb el cor indivís, serviràs amb més llibertat Déu i els homes, i treballaràs més abnegadament perquè tots reneixin espiritualment com a fills de Déu. Arrelat i fonamentat en la fe, sigues pur i irreprovable davant de Déu i davant dels homes, com escau al servent de Crist i administrador dels misteris de Déu; i no et deixis prendre l'esperança de l'Evangeli, que des d'ara no solament hauràs d'escoltar sinó que també hauràs d'anunciar.

Abel, que la Sagrada Família de Natzaret, Jesús, Josep i Maria, beneixin i facin fecund el teu ministeri diaconal.

Catedral de Solsona, 27 de desembre de 2015